

Χριστίνα Παπαδάκη:

“Δεν έχουν όλες το δικό μου μυαλό”

Η Χριστίνα Παπαδάκη είναι ένα νεαρό κορίτσι που έγινε τραγουδίστρια τυχαία, αφού μετά από παρότρυνση των φίλων της σκέφτηκε να δοκιμάσει την τύχη της στο δύσκολο χώρο του τραγουδιού. Πέρυσι, μάλιστα, συζητήθηκε έντονα, όταν η εμφάνισή της στην πίστα γνωστού νυχτερινού μαγαζιού θεωρήθηκε αρκετά προκλητική!

Είσαι μόλις 21 ετών και βρισκσαι με ένα CD στα χέρια και αρκετά τραγούδια που σημειώνουν εκρηκτική επιτυχία. Έχεις καταλάβει τι συμβαίνει;

«Άγνοια έχω πάντα. Δεν ξέρω τι μου γίνεται στη δουλειά. Τίποτα. Έχω καλούς συνεργάτες δίπλα μου, επαγγελματίες και νιώθω ότι είμαι σε καλά χέρια. Δεν είχα ποτέ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μου. Έχω ανασφάλειες, είμαι αυστηρή και απορώ όταν μου λένε ότι είμαι πολύ καλή τραγουδίστρια. Μου δίνουν συγχαρητήρια κι εγώ λέω από μέσα μου: Λες; Δεν έχω συνειδητοποιήσει τίποτα απ' όλα αυτά που έχουν γίνει και δεν θέλω κιόλας, για να μην πάρουν τα μυαλά μου αέρα».

Αυτό ακούγεται εξυπνο και δείχνει ωριμότητα παρά το νεαρό της ηλικίας σου...

«Δεν ξέρω... Λειτουργώ σαν ανώριμο παιδί πολλές φορές και με πειραίζουν γι αυτό φίλοι και γνωστοί».

Δεν σε φόβισε η νύχτα;

«Όχι. Φοβήθηκα μόνο μήπως κάνω ρυτίδες! Όλες οι δουλειές έχουν τις δυσκολίες και τις βρομοκαταστάσεις τους. Δεν ξέρω αν ζω σε άλλον πλανήτη, αλλά δεν μου έχει συμβεί κάτι ακραίο».

Δεν έχεις ακούσει για σεξουαλική παρενόχληση, ναρκωτικά, αλλά και άλλους κινδύνους που κρύβει αυτή η δουλειά;

«Δεν έχω δώσει ποτέ το δικαίωμα να με πλησιάσουν με αυτούς τους σκοπούς».

Μήπως λειτουργεί ως ασπίδα η σχέση σου με το γνωστό μουσικοσυνθέτη Κώστα Μηλιωτάκη;

«Μπορεί... Τον Κώστα τον παραδέχονται όλοι ως μαέστρο και συνθέτη. Είναι επαγγελματίας και τον σέβονται παρά τη μικρή ηλικία του. Η σχέση μου με τον Κώστα μπορεί να είναι ευχή και κατάρα δικιά μου. Ενδέχεται κάποιος να με συμπαθούν επειδή είμαι δίπλα σ' αυτόν τον άνθρωπο, άλλοι να με υποτιμούν. Δεν με αφορά».

Πώς και ασχολήθηκες με το τραγούδι;

«Από μικρή είχα μια έφεση σε οτιδήποτε καλλιτεχνικό. Από τα έξι μέχρι τα δεκαοχτώ ήμουν σε θεατρικά εργαστήρια, ενώ κάθε φορά που στεκόμουν στον καθρέφτη τραγουδούσα μόνη μου. Στο χώρο μπήκα εντελώς τυχαία, έπειτα από παρότρυνση των φίλων μου. Εκείνη την περίοδο σπούδαζα δημοσιογραφία και παρό-

ληλα τραγουδούσα στο Εμπατή για το κέφι μου».

Αν δεν ήσουν τραγουδίστρια, τι θα ήσουν;

«Πολύ πιθανό να ήμασταν συνάδελφοι. Λίγο έλειπε να δουλέψω σε αθλητική εφημερίδα, αλλά τη μέρα του ραντεβού με τον εκδότη είχα ένα τροχαίο, κι έτσι ακυρώθηκε».

Είχες ακούσει την περιφρονητική φράση πριν τραγουδήσεις το «Τέλος»;

«Εννοείται! Είχα τρελαθεί με τον τύπο που επαναλάμβανε συνέχεια τη λέξη «τέλος», και μάλιστα με φοβερή προφορά – απ' ό,τι έχω ακούσει, αυτός που έκανε είναι από την Κρήτη. Δεν είχα φανταστεί ότι θα γινόταν τραγούδι και θα το έλεγα εγώ».

Φαντάζομαι ότι θα πέταξες από τη χαρά σου μόλις σου πρότειναν να το πεις εσύ.

«Λάθος φαντάζεσαι. Στην αρχή δεν ήθελα να το πω, φοβόμουν να μπω σ' αυτό τον κύκλο που λέγεται «τραγούδι». Σχεδόν κλαίγοντας με έβαλαν στο στούντιο. Μου έφτανε που έκανα το κέφι μου και έπαιρνα κάποια λεφτά. Τώρα, βέβαια, βιάζω περισσότερο».

Στον καλλιτεχνικό χώρο δημιουργούνται σχέσεις συμφέροντος. Αρκετοί καλλιτέχνες επιδιώκουν σχέση σαν τη δική σου, προκειμένου να προωθηθούν στα επαγγελματικά τους...

«Δεν είχα το όνειρο να γίνω τραγουδίστρια. Υποθέτω ότι το είχα μέσα μου και το αγαπούσα χωρίς να το ξέρω. Όταν γνώρισα τον Κώστα, δεν ήξερα ποιος είναι, συστηθήκαμε, ήρθαμε πιο κοντά και τα υπόλοιπα ήρθαν μόνα τους. Μη σου πω και με το ζόρι».

Δηλαδή;

«Όταν τραγουδούσα το Τέλος στο στούντιο, έκλαιγα. Φοβόμουν και ντρεπόμουν. Πάντως, ήταν τελικά για καλό».

Θεωρείς ότι ανοίγουν ευκολότερα οι πόρτες όταν έχεις δίπλα σου έναν δικό σου άνθρωπο στο χώρο, όπως εσύ τον αγαπημένο σου;

«Πενήντα-πενήντα».

Υπάρχει, ωστόσο, ο φόβος να χαρακτηριστείς ως «η κοπέλα του Μηλιωτάκη» και να ειπωθεί ότι σε εκείνον οφείλεται η επι-

τυχία σου.

«Αν ο Κώστας δεν ήταν σωστός επαγγελματίας, οι επιχειρηματίες δεν θα ήθελαν να συνεργαστώ στα νυχτερινά κέντρα τους, γιατί θα φοβούνταν μήπως δημιουργήσει προβλήματα. Ο Κώστας βάζει πάνω απ' όλα τη δουλειά μας. Είναι πολύ αυστηρός, μου βάζει πολλές φορές τις φωνές, αλλά με επιβραβεύει στα καλά».

Χτύπησες «κόκκινο» με τα σουξέ «Τέλος» και «Είσαι ο άνθρωπός μου».

«Το Τέλος δεν ήταν να το πω εγώ, αλλά μια μεγάλη λαϊκή τραγουδίστρια. Το τραγούδι δεν μου άρεσε πολύ, αλλά ξέραμε ότι θα γίνει σουξέ. Ο κόσμος έχει ανάγκη από άμεσα τραγούδια. Στο Είσαι ο άνθρωπός μου ήθελα να σηκωθώ να χορέψω».

Βαδίζεις στο μοτίβο της εποχής, που θέλει τις τραγουδίστριες όλες αδύνατες, με προσεγγισμένη εικόνα;

«Είναι όμορφο να περιποιηθείς τον εαυτό σου. Οι συνεργάτες μου μου λένε να βάζομαι, γιατί μοιάζω με 15άχρονη. Στην αρχή ούτε στην πίστα δεν βαφόμουν. Ούτε πολυσκέφτομαι τι θα φορέσω. Ο Κώστας μου λέει: βάλε και κάνα σορτσάκι στην πίστα, αλλά δεν μ' αρέσουν αυτά, τα μπούτια έξω και τα υπόλοιπα. Έρχονται σε δεύτερη μοίρα».

Τι προτίθεται να θυσιάσεις για την καριέρα σου;

«Τίποτα».

Πώς βλέπεις τις νέες τραγουδίστριες;

«Υπάρχουν πολύ πιο ωραίες κοπέλες από μένα, με καλύτερες φωνές. Όμως, δεν έχουν όλες την τύχη τη δική μου και

το μυαλό μου».

Ξεχωρίζεις κάποια;

«Δεν θέλω να κρίνω. Είναι δύσκολα τα πράγματα. Εδώ βλέπεις μεγάλους καλλιτέχνες και δεν πουλάνε τα CD τους».

Πού οφείλεται αυτό;

«Φταίνει και κάποιες δηλώσεις τους. Αν δουν ότι δεν έχουν σουξέ, βγαίνουν και λένε βλακειές, μόνο για να προκαλέσουν. Έχω δει να λένε κουλά πράγματα, όπως ότι η Τσαλιγοπούλου δεν πατάει νότα. Η άλλη βγαίνει και λέει ότι με χτύπησε ο φίλος μου και κάλεσα την αστυνομία, λυπηθείτε με. Αυτά φυσικά λέγονται γιατί δεν έχει σουξέ στο δίσκο της και θέλει να έρθει στην επικαιρότητα».

Την αναφορά στην Ελένη Τσαλιγοπούλου την έκανε η Πέγκυ Ζήνα.

«Για μια Πέγκυ Ζήνα δεν ήταν δήλωση αυτή για την Τσαλιγοπούλου, κατέβασε το επίπεδό της».

Ποιας μεγάλης τραγουδίστριας την καριέρα θα ζήλευες;

«Δεν έχω πρότυπα. Ούτε να αντιγράψω θέλω ούτε να μιμηθώ, όπως κάνουν άλλες».

Μετά τον Κώστα Μηλιωτάκη τι υπάρχει;

«Το χάος. Το τίποτα. Αυτός έχει την ευχή και την κατάρα. Όποιον πλησιάζει τον κάνει φίρμα. Άμα φύγει από αυτόν».

Δεν φοβάσαι;

«Όχι, γιατί δεν αγχώνομαι για την καριέρα μου και το αν θα υπάρχω στο χώρο αύριο».